चकार रममाणे च चक्रवाकयुगे स्पृहां ।
मुक्ता तेन वरारोहा निनिन्द निजयौवनं ॥ १० ॥
क्वागताहमिमं शैलं दुष्टदैवबलात्कृता ।
क्व च प्राप्तः स मे दृष्टेर्गोचरं तादृशो नरः ॥ ११ ॥
यद्यद्य स महाभागो न मे सङ्गमुपैष्यति ।
तत्कामाग्निरवश्यं मां क्षययिष्यति दुःसहः ॥ १२ ॥
रमणीयमभूद्यत्तत्पुंस्कोकिलनिनादितं ।
तेन हीनन्तदेवैतद्दहतीवाद्य मामलं ॥ १३ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

इत्थं सा मदनाविष्टा जगाम मुनिसत्तमं ।
ववृधे च तदा रागस्तस्यास्तस्मिन् प्रतिक्षणं ॥ १४ ॥
कलिर्नाम्ना तु गन्धर्वः सानुरागो निराकृतः ।
तया पूर्वमभूत्सोऽद्य तदवस्थां ददर्श तां ॥ १५ ॥
स चिन्तयामास तदा किं न्वेषा गजगामिनी ।
निश्वासपवनम्लाना गिरावच वरूथिनी ॥ १६ ॥
मुनिशापक्षता किंनु केनचित् किं विमानिता ।
वाष्पवारिपरिक्लिन्नमियन्धत्ते यतो मुखं ॥ १७ ॥
ततः स दध्यौ सुचिरं तमर्थं कौतुकात् कलिः ।
ज्ञातवांश्च प्रभावेन समाधेः स यथातथं ॥ १८ ॥
पुनः स चिन्तयामास तद्विज्ञाय मुनेः कलिः ।
ममोपपादितं साधु भाग्यैरैतत्पुराकृतैः ॥ १९ ॥
मयैषा सानुरागेन बहुशः प्रार्थिता सती ।

Digitized by Google